

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a Mgr. Martina Kříže v právní věci

žalobce: **Vodafone Czech Republic a.s.**, IČO: 25788001
sídlem náměstí Junkových 2808/2, Praha 5

zastoupeného Mgr. Martinem Dolečkem, advokátem
sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4

proti

žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
sídlem Sokolovská 219, Praha 9

za účasti: **O2 Czech Republic a.s.**, IČO: 60193336
sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 19. 2. 2015,
čj. ČTÚ-12 903/2010-603/II.

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 19. 2. 2015, čj. ČTÚ-12 903/2010-603/II (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 12. 2009, čj. 92 152/2008-606/XXVII.vyř., ve znění opravného usnesení ze dne 26. 1. 2010.
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto ve věci sporu žalobce a osoby zúčastněné na řízení o zaplacení ceny za přenesená mobilní čísla ze sítě osoby zúčastněné na řízení do sítě žalobce za období od 1. 1. 2006 do 31. 7. 2008 ve výši 190 624 398,30 Kč vč. DPH s příslušenstvím rozhodl podle § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tak, že
 - vyhověl návrhu osoby zúčastněné na řízení na uložení povinnosti žalobci zaplatit za přenesená telefonní čísla částku 41 895 187,60 Kč včetně DPH spolu s částkou úroků z prodlení specifikovanou ve výroku tohoto rozhodnutí (výrok I. Prvostupňového rozhodnutí),
 - současně zamítl návrh osoby zúčastněné na řízení co do částky 148 729 210,70 Kč včetně DPH s příslušenstvím (výrok II. Prvostupňového rozhodnutí), přičemž
 - žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení (výrok III. Prvostupňového rozhodnutí).
3. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 20. 2. 2015, žalovaný rozklad žalobce proti výrokům I. a III. Prvostupňového rozhodnutí zamítl a rozhodnutí potvrdil (současně žalovaný rozhodl výrokem II. Napadeného rozhodnutí o zamítnutí rozkladu osoby zúčastněné na řízení, který však není předmětem tohoto řízení).

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí na str. 2 – 13 rekapituloval dosavadní průběh správního řízení i průběh navazujícího soudního přezkumu před správními soudy a zdůraznil, že byl v rámci nového rozhodování o rozkladu vázán rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 11. 2014, čj. 5 A 147/2010 - 135 .
5. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že přezkoumal prvostupňové rozhodnutí podle právní úpravy účinné v době rozhodování správního orgánu prvního stupně. Na tom podle žalovaného nic nemění ani skutečnost, že ke dni 1. 1. 2014 nabyl účinnosti zákon č. 89/2012, občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nový občanský zákoník“), neboť ustanovení § 3073 tohoto zákona stanoví, že práva ze zajištění závazku vzniklá přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se posuzují až do svého zániku podle dosavadních právních předpisů, ledaže se strany dohodly jinak. S poukazem na § 3028 odst. 3 nového občanského zákoníku tedy použil ustanovení předcházejícího občanského zákoníku, resp. zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“).
6. K námitkám, jimiž žalobce v podaném rozkladu poukazoval na nesprávné posouzení věci v otázce vzniku závazku zaplatit cenu za přenesení čísla, resp. na posouzení okamžiku vzniku prodlení, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že správní orgán prvního stupně z § 369a obchodního zákoníku dovodil začátek prodlení, protože služby

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

byly poskytovány průběžně v průběhu každého měsíce, přičemž za poskytnuté služby osoba zúčastněná na řízení po ukončení daného měsíčního období vystavovala faktury (datum jejich doručení žalobci nebylo osobou zúčastněnou na řízení prokázáno, ale jejich obdržení žalobce nezpochybnil), i když v jiné výši. Žalobce se tudíž podle správního orgánu prvního stupně dostal do prodlení s úhradou za poskytnuté služby, ale pouze v rozsahu kompenzace nákladů, a to přesto, že výše úhrady kompenzace byla určena až na základě rozhodnutí správního orgánu.

7. Žalovaný zdůraznil, že osoba zúčastněná na řízení proti závěru žalovaného, který ji v tomto ohledu příslušenství k pohledávce v rozporu se stanoviskem správního orgánu prvního stupně svým rozhodnutím původně nepřiznal, úspěšně brojila svou kasační stížností. Žalovaný rekapituloval závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem k této otázce s tím, že v intencích názoru vysloveného Nejvyšším správním soudem pak rozhodl i Městský soud v Praze, přičemž názorem vysloveným Městským soudem v Praze byl žalovaný vázán. Žalovaný k otázce přiznání příslušenství pohledávky odkázal na odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí s tím, že proti němu neměl soud žádných výhrad, a dospěl ve shodě se správním orgánem prvního stupně k závěru, že osobě zúčastněné na řízení náleží úrok z prodlení v zákonné výši a nikoli (vyšší) smluvní úrok ve výši 0,05 % za každý den prodlení
8. Žalovaný uzavřel, že z uvedených důvodů mu nezbylo než potvrdit správnost Prvostupňového rozhodnutí i v tom rozsahu, v jakém bylo přiznáno ze strany správního orgánu prvního stupně příslušenství k pohledávce ve výši 41 895 187,60 Kč. Proto žalovaný rozklad žalobce zamítl jako nedůvodný.

III. Žaloba

9. Žalobce v podané žalobě pod prvním okruhem žalobních bodů namítal, že žalovaný v Napadeném rozhodnutí v souvislosti s platební povinností žalobce při poskytování služby přenosu telefonních čísel nesprávně posoudil právní otázku přiznání zákonných úroků z prodlení dle ustanovení § 369 a § 369a obchodního zákoníku, resp. determinace samotného počátku prodlení žalobce.
10. Žalobce zdůraznil, že úrok z prodlení z částky 41 895 187,60 Kč přiznaný osobě zúčastněné na řízení výrokem I. Prvostupňového rozhodnutí, aprobevaným Napadeným rozhodnutím, byl počítán ode dne následujícího po splatnosti jednotlivých faktur vystavených osobou zúčastněnou na řízení. Předmětné faktury přitom zněly na několikanásobně vyšší částky, přičemž žalobce se skutečnou hodnotu svého závazku dozvěděl teprve z Prvostupňového rozhodnutí.
11. Žalobce posléze v podané žalobě rekapituloval problematiku přenosu telefonních čísel a úhrady za poskytování této služby. Zdůraznil, že faktury byly osobou zúčastněnou na řízení vystavovány na jí jednostranně určené ceny za přenos, přičemž tyto ceny byly až pětinasobně vyšší, než jak bylo posléze určeno Prvostupňovým rozhodnutím. Žalobce z tohoto důvodu považoval za pochopitelné, že neproplácel předmětné faktury na domnělé a neoprávněné ceny za uskutečněné portace telefonních čísel, když v daném případě neexistoval ani smluvní rámec ani jakékoli opatření/rozhodnutí žalovaného, které by poskytovalo určitý podklad pro fakturaci konkrétních cen.
12. Žalobce připustil, že v případě přenosu telefonních čísel dle § 34 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, dochází ke vzniku vztahu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

mezi operátory, jenž je pojmově úplatný a fakticky vzniká již kvalifikovanou žádostí zákazníka o přenos telefonního čísla, resp. zpracováním objednávky na přenesení telefonního čísla. Závazek platit cenu však může být podle žalobce považován za vzniklý až k okamžiku, kdy splní všechny náležitosti, mezi něž patří zejména určitost. V této souvislosti považoval žalobce za klíčové, že samotné stanovení ceny za portace je předmětem vzájemné dohody obou operátorů, případně autoritativního aktu žalovaného dle § 80 odst. 4 a § 127 zákona č. 127/2005 Sb. Konkrétní platební povinnost žalobce (zejména s ohledem na výši ceny portací) tak byla podle žalobce stanovena až Prvostupňovým rozhodnutím. Pokud tedy měly být v dané věci přiznány zákonné úroky z prodlení, měly být počítány až od okamžiku vykonatelnosti platební povinnosti stanovení Prvostupňovým rozhodnutím, a nikoli od data nesprávně vystavených daňových dokladů, jež zněly na domnělé a osobou zúčastněnou na řízení jednostranně určené a tedy i neoprávněné ceny za tyto služby.

13. Žalobce dále v této souvislosti doplnil, že Prvostupňové rozhodnutí má sice zdánlivě deklaratorní povahu, nicméně samotné stanovení ceny za přenos telefonních čísel má dle žalobce charakter konstitutivního rozhodnutí, když nově určuje do té doby neznámou cenu za portace. Stanovení platební povinnosti by mělo dle žalobce působit s účinky *ex nunc*, tj. od právní moci, resp. vykonatelnosti Prvostupňového rozhodnutí, což se dle žalobce nepochybně týká též stanovení počátku prodlení žalobce s plněním této jeho platební povinnosti. Dle žalobce tedy není pochyb o tom, že počátek běhu zákonných úroků z prodlení měl být stanoven od data stanovení konkrétní výše ceny za přenos telefonních čísel v Prvostupňovém rozhodnutí.

14. Žalobce shrnul, že za situace, kdy

- a. neměl s osobou zúčastněnou na řízení uzavřený dodatek ke smlouvě o propojení, v němž by byla určena cena za přenesení telefonních čísel,
- b. o uzavření takového dodatku usilovat a činil veškeré kroky k tomu nezbytné,
- c. nebyla ani mu nemohla být známa samotná výše ceny závazku, který měl v daném období osobě zúčastněné na řízení v souvislosti s portací hradit,
- d. nebyla ani mu nemohla být známa výše úroků z prodlení z neurčitého závazku a
- e. samotná výše závazku byla stanovena až v Prvostupňovém rozhodnutí,

je přiznání zákonných úroků z prodlení nejen v rozporu se samotným charakterem a podstatou institutu zákonných úroků z prodlení, jakožto sankčního a kompenzačního prostředku, ale též v rozporu s ustanoveními § 369 a § 369a obchodního zákoníku, která byla žalovaným nesprávně interpretována a aplikována na daný případ.

15. Žalobce s odkazem na § 369 obchodního zákoníku doplnil, že v rozhodném období nebyla mezi stranami sjednána výše ceny za portaci a konkrétně určitelný peněžitý závazek žalobce tedy v předmětné době neexistoval a žalobce musel vyčkat vydání Prvostupňového rozhodnutí. Neurčitost závazku a nemožnost tento závazek fakticky uhradit pak podle přesvědčení žalobce nemůže jít k jeho tíži, když žalobce navíc činil veškeré kroky k vyjasnění tohoto závazku. Uvedené nesprávné právní posouzení je podle žalobce nejen v rozporu s § 369 obchodního zákoníku, ale rovněž nepochybně zasahuje do majetkové sféry žalobce a do jeho základních práv (čl. 11 Listiny základních práv a svobod).

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

16. Žalobce v druhém žalobním bodu namítl, že Rada žalovaného byla podle § 36 odst. 3 ve spojení s § 86 odst. 2 správního řádu povinna žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí vyzvat k vyjádření jeho stanoviska a k vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Pokud bylo Napadené rozhodnutí vydáno, aniž by byla žalobci tato možnost poskytnuta, došlo podle žalobce k porušení předmětných ustanovení.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 3. 8. 2015 rovněž rekapituloval dosavadní průběh správního řízení i průběh navazujícího soudního přezkumu před správními soudy.
18. K námitkám vzneseným pod prvním okruhem žalobních bodů týkajícím se nesprávného posouzení právní otázky aplikace § 369 a § 369a obchodního zákoníku, tj. determinace počátku prodlení žalobce s plněním jeho platební povinnosti při poskytování služby přenosu telefonních čísel, žalovaný poukázal na to, že žalobce jen setrvává na své argumentaci uplatněné již dříve v průběhu správního řízení.
19. Žalovaný k této námitce konstatoval, že napadeným rozhodnutím potvrdil závěry správního orgánu prvního stupně, který na návrh osoby zúčastněné na řízení rozhodl o povinnosti žalobce uhradit osobě zúčastněné na řízení jako kompenzací nákladů za přenesená telefonní čísla v období od 1. 1. 2006 do 31. 7. 2008 částku 41 895 187,60 Kč. Žalovaný doplnil, že jím aprobované závěry správního orgánu prvního stupně k otázce úroků z prodlení, podle nichž je nutno právo na úhradu úroků z prodlení posuzovat podle § 369a odst. 2 písm. b) obchodního zákoníku, přičemž prodlení nastalo se zřetelem k okolnostem případu dnem následujícím po splatnosti faktur, jsou v souladu se závěry vyslovenými správními soudy v rámci soudního přezkumu v dané věci.
20. Ke sporné otázce okamžiku vzniku závazkového právního vztahu mezi oběma operátory, souvisejícího se službou přenositelnosti čísel, žalovaný uvedl, že v souladu se závěry obou správních soudů dovodil, že předmětný závazkový vztah mezi oběma operátory vznikl již kvalifikovanou žádostí zákazníka o přenos telefonního čísla, resp. zpracováním objednávky na přenesení tohoto čísla. V takto vzniklém závazkovém vztahu byla osoba zúčastněná na řízení podle žalovaného oprávněna požadovat i úrok z prodlení. Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, kdy žalobce obdržel jednotlivé faktury, žalovaný považoval za správný ten závěr, podle něhož prodlení žalobce nastalo vždy v den následující po splatnosti jednotlivých faktur.
21. K námitce žalobce, že závazek zaplatit cenu lze považovat za vzniklý až k okamžiku, kdy je určitý (a tedy je známá výše ceny portace), resp. že fakticky byla cena stanovena až Prvostupňovým rozhodnutím, protože měly být zákonné úroky z prodlení přiznány teprve od okamžiku vykonatelnosti povinnosti podle tohoto rozhodnutí, žalovaný s odkazem na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem uvedl, že pokud nebylo sporu o tom, že osoba zúčastněná na řízení měla povinnost zajistit službu přenositelnosti telefonních čísel, pak není zřejmé, z jakého důvodu by do doby právní moci Prvostupňového rozhodnutí neexistovala odpovídající povinnost žalobce poskytnout za tuto službu peněžité protiplnění.
22. Žalovaný v tomto směru uzavřel, že se zřetelem k závaznému právnímu názoru vyslovenému Nejvyšším správním soudem považoval Prvostupňové rozhodnutí co do uložení povinnosti žalobci za souladné se zákonem, když v otázce vzniku závazkového

vztahu a nároku osoby zúčastněné na řízení na úroky z prodlení bylo podle jeho přesvědčení rozhodnuto v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu.

23. K druhému žalobnímu bodu, tj. k námitce porušení § 36 odst. 2 a 3 a § 86 odst. 2 správního řádu v řízení o rozkladu, žalovaný zdůraznil, že zrušením původního rozhodnutí žalovaného o rozkladech se řízení před žalovaným dostalo do procesní fáze před jeho rozhodnutím, přičemž žalovaný byl vázán právním názorem soudu ve zrušujícím rozsudku. V daném případě byl skutkový stav podle žalovaného zcela zjištěn a žalobci znám, přičemž jádro námitek týkajících se postupu žalovaného a právního posouzení věci žalovaným zůstalo po celou dobu správního řízení stejné. Žalobce byl rovněž podle žalovaného obeznámen s právním názorem správních soudů, jímž byl žalovaný vázán. Žalovaný měl proto za to, že za situace úplně zjištěného skutkového stavu, kdy okruh podkladů pro vydání rozhodnutí o rozkladech nebyl rozšířen, a s ohledem na vázanost právním názorem správních soudů by případné vyjádření žalobce na rozhodnutí žalovaného nic nezměnilo, žalovaný nepostupoval v rozporu se zákonem, když žalobce nevyzval k vyjádření před vydáním Napadeného rozhodnutí. Shodný závěr podle žalovaného plyne rovněž z relevantní odborné literatury. Žalovaný doplnil, že žalobci současně nic nebránilo své případné stanovisko žalovanému sdělit. Námitka postupu žalovaného v rozporu s § 86 odst. 2 správního řádu je tak dle žalovaného zcela nepřípadná.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

24. Osoba zúčastněná na řízení ve svém procesním vyjádření ze dne 13. 11. 2016 zdůraznila, že celá věc již byla předmětem přezkumu správními soudy, přičemž žalovaný byl při svém rozhodování vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. Doplnila, že jestliže byla předchozí rozhodnutí zrušena z důvodu nepřiznání úroků z prodlení z částky 41 895 187,60 Kč osobě zúčastněné na řízení, pak je podle ní zcela nedůvodné a nepodložené napadat rozhodnutí, kterým byly takové úroky přiznány. Žaloba je tedy podle osoby zúčastněné na řízení zjevně nedůvodná, neboť je opřena o důvody odporující rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, čj. 6 As 152/2013 - 108. Osoba zúčastněná na řízení přitom uvedla, že v následném řízení šlo toliko o posouzení právní otázky, kdy všechny skutečnosti již byly zjištěny. Žalobce proto nemohl být postupem žalovaného zkrácen na svých procesních právech způsobem, který by mohl mít za následek nezákonnost Napadeného rozhodnutí.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, když byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci řízení s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili (jejich souhlas byl s ohledem na § 51 odst. 1 větu druhou s. ř. s. presumován).
26. Napadené rozhodnutí bylo vydáno žalovaným ve věci sporu mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení o zaplacení ceny za službu přenesení čísla ze sítě osoby zúčastněné na řízení do sítě žalobce za období od 1. 1. 2006 do 31. 7. 2008 ve výši 190 624 398,30 Kč. Na toto rozhodnutí měly zásadní vliv závěry vyslovené správními soudy v předchozích řízeních a žalovaný byl při vydání napadeného rozhodnutí těmito závěry vázán.

27. Správní orgán prvního stupně původním rozhodnutím ze dne 29. 7. 2008, čj. 39 516/2008-606/V.vyř., zamítl návrh osoby zúčastněné na řízení na uložení povinnosti žalobci zaplatit cenu za službu přenesení čísla ze sítě osoby zúčastněné na řízení do sítě žalobce za období od ledna 2006 do března 2008 ve výši 156 478 187,25 Kč s příslušenstvím. K rozkladu osoby zúčastněné na řízení bylo toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaným zrušeno. Dne 29. 10. 2008 bylo na návrh osoby zúčastněné na řízení zahájeno sporné správní řízení o povinnosti žalobce zaplatit cenu za službu přenesení čísla ze sítě osoby zúčastněné na řízení do sítě žalobce za období od 1. 4. 2008 do 31. 7. 2008 ve výši 34 146 211,05 Kč vč. DPH s příslušenstvím v podobě smluvního úroku z prodlení ve výši 0,05% za každý i započatý den zpožděný platby.
28. Obě výše uvedená sporná řízení byla posléze spojena a bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým správní orgán prvního stupně
- vyhověl návrhu osoby zúčastněné na řízení na uložení povinnosti žalobci zaplatit za přenesená telefonní čísla částku 41 895 187,60 Kč včetně DPH spolu s částkou úroků z prodlení specifikovanou ve výroku tohoto rozhodnutí (výrok I. Prvostupňového rozhodnutí),
 - současně zamítl návrh osoby zúčastněné na řízení co do částky 148 729 210,70 Kč včetně DPH s příslušenstvím (výrok II. Prvostupňového rozhodnutí), přičemž
 - žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení (výrok III. Prvostupňového rozhodnutí).
29. Prvostupňové rozhodnutí bylo napadeno včasnými rozklady ze strany osoby zúčastněné na řízení i žalobce.
30. Žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 3. 2010, čj. 12 903/2010-603 (původní rozhodnutí žalovaného), změnil prvostupňové rozhodnutí v části výroku I. tak, že částečně vyhověl rozkladu žalobce a uložil mu povinnost k úhradě částky 41 895 187,60 Kč vč. DPH do 3 dnů ode dne právní moci rozhodnutí, a to bez příslušenství. V ostatním byl rozklad žalobce zamítnut a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno v rozsahu zbývajících výroků II. a III. Současně žalovaný Původním rozhodnutím žalovaného zamítl rozklad podaný proti prvostupňovému rozhodnutí osobou zúčastněnou na řízení.
31. K posouzení otázky nároku osoby zúčastněné na řízení na příslušenství z částky 41 895 187,60 Kč žalovaný v Původním rozhodnutí žalovaného uvedl, že až do okamžiku rozhodnutí sporu o tom, jaká kompenzace za sporné období osobě zúčastněné na řízení náleží, nebyla známa výše závazku žalobce z plnění zákonné povinnosti osobou zúčastněnou na řízení. Žalovaný vyšel z toho, že bez znalosti výše závazku nemohl žalobce plnit z důvodu neznalosti ceny a nemohlo tedy dojít k prodlení s plněním, a uzavřel, že použitá aplikace ustanovení § 369a obchodního zákoníku není v daném případě na místě, neboť prodlení ve splnění závazku nejprve předpokládá vznik tohoto závazku.
32. Osoba zúčastněná na řízení i žalobce brojili proti původnímu rozhodnutí žalovaného žalobami, které Městský soud v Praze usnesením ze dne 23. 10. 2013, čj. 5 A 147/2010 - 110, spojil ke společnému projednání a poté je obě zamítl rozsudkem ze dne 13. 11. 2013, čj. 5 A 147/2010 - 115 (dále též rozsudek MS I.).
33. Oba účastníci brojili proti rozsudku MS I. kasačními stížnostmi. Osoba zúčastněná na řízení přitom v jí podané kasační stížnosti namítala, že prvostupňové rozhodnutí bylo zcela správné a nebyl žádný důvod pro jeho změnu. Osoba zúčastněná na řízení namítala,

že služba přenesení čísla mezi operátory na základě § 34 a § 55 zákona č. 127/2005 Sb. a čl. 13 opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3, kterým se stanoví technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností čísel (dále jen „OOP“), je službou placenou, a není proto pochyb o tom, že přejímající operátor má povinnost platit za přenesení čísla opouštěnému operátorovi. Žalovaný a Městský soud v Praze proto podle osoby zúčastněné na řízení rozhodly v rozporu s § 369 obchodního zákoníku.

34. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 9. 2014, čj. 6 As 152/2013 - 108 rozsudek MS I. ke kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud k námitce osoby zúčastněné na řízení ohledně nepřiznání úroků z prodlení konstatoval, že k tomu, aby nastal určitý právní následek, je zapotřebí jednak určité skutečnosti, a jednak právní normy, která takový právní následek s právní normou spojuje. Městskému soudu vytkl nesprávné posouzení žalobních námitek osoby zúčastněné na řízení. Z ustanovení § 34 zákona č. 127/2005 Sb. dovodil, že povinnost zajistit službu přenositelnosti telefonních čísel vzniká na základě zákona č. 127/2005 Sb. a právní skutečnosti, kterou je v tomto případě kvalifikovaná žádost zákazníka o přenos telefonního čísla. Podle Nejvyššího správního soudu zároveň není sporu o tom, že tento právní (závazkový) vztah vznikající v souvislosti se službou přenositelnosti čísel, je vztahem úplatným. Nejvyšší správní soud tedy odmítl takovou interpretaci, podle níž závazkový vztah do nabytí právní moci Prvostupňového rozhodnutí vůbec neexistoval, neboť tu chyběla dohoda stran o ceně služby, a platební povinnost žalobce byla konstitutivně stanovena až Prvostupňovým rozhodnutím. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že v předmětném případě závazkový vztah mezi oběma operátory související se službou přenositelnosti čísel tedy vznikl nikoli jejich dohodou, ale již kvalifikovanou žádostí zákazníka o přenos telefonního čísla, resp. zpracováním objednávky na přenesení tohoto čísla. Dohoda obou operátorů (resp. vydání Prvostupňového rozhodnutí) mohla podle Nejvyššího správního soudu hypoteticky změnit pouze část obsahu tohoto závazkového vztahu (např. výši ceny), avšak na samotný vznik (či zánik) tohoto vztahu neměla vliv, neboť ani vzájemnou dohodou stran se operátoři nemohli zprostit povinnosti zajistit službu přenositelnosti čísel. Městský soud v Praze podle Nejvyššího správního soudu pochybil, když potvrdil určení vzniku platební povinnosti žalobce až k okamžiku nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí a v důsledku toho podle Nejvyššího správního soudu nesprávně posoudil související otázku nároku osoby zúčastněné na řízení na úroky z prodlení z odměny za přenesená čísla.
35. Městský soud v Praze, vázán právním názorem vysloveným v rozsudku NSS, se v dalším řízení zaměřil na určení okamžiku vzniku závazku mezi osobou zúčastněnou na řízení a žalobcem a doby prodlení žalobce s peněžitým plněním. V těchto intencích znovu posoudil zákonnost původního rozhodnutí žalovaného a toto rozhodnutí rozsudkem ze dne 14. 11. 2014, čj. 5 A 147/2010 - 135, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (dále jen rozsudek MS II). Městský soud v Praze vyhověl žalobním námitkám osoby zúčastněné na řízení v otázce nároku na zákonné úroky z prodlení. V otázce vzniku závazkového vztahu a nároku osoby zúčastněné na řízení na úroky z prodlení soud vyšel ze závazného právního názoru vyjádřeného v rozsudku NSS.
36. Žalovaný, vázán právním názorem vyjádřeným v rozsudku MS II. posléze vydal napadené rozhodnutí, jehož závěry jsou stručně rekapitulovány v části II. tohoto rozsudku.

37. Soud za této situace přistoupil k posouzení důvodnosti námitek vznesených žalobcem v rámci **prvního okruhu žalobních bodů**, kterými žalobce zpochybnil závěry žalovaného týkající se právě otázky nároku na úroky z prodlení z titulu dlužné platby odměny osoby zúčastněné na řízení za přenesená telefonní čísla. Žalobce byl přesvědčen, že závazek platit tuto odměnu vznikl až vykonatelností prvostupňového rozhodnutí, neboť předtím nebyl dostatečně určitý. Teprve od tohoto data tak mohly osobě zúčastněné na řízení náležet dle jeho mínění úroky z prodlení.
38. Podstatou těchto otázek se již Městský soud v Praze zabýval při předchozím rozhodování v této věci. Původní rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení právě k posouzení otázek nastíněných žalobcem v nyní projednávané věci, tj. otázek nároku osoby zúčastněné na řízení na úroky z prodlení z odměny za přenesená telefonní čísla a určení okamžiku počátku prodlení, od něhož osobě zúčastněné na řízení právo úroky z prodlení svědčí.
39. Ve zrušujícím rozsudku MS II. Městský soud v Praze, vázán při posouzení této právní otázky závazným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v Rozsudku NSS, odmítl interpretaci, podle níž by byla platební povinnost žalobce konstitutivně stanovena teprve nabytím vykonatelnosti prvostupňového rozhodnutí. Zdůraznil přitom, že závazkový vztah mezi oběma operátory související se službou přenositelnosti čísel vznikl nikoli jejich dohodou, ale již kvalifikovanou žádostí zákazníka o přenos telefonního čísla, resp. zpracováním objednávky na přenesení tohoto čísla, přičemž v tomto závazkovém právním vztahu je osoba zúčastněná na řízení oprávněna požadovat úrok z prodlení. Městský soud v Praze zároveň v označeném rozhodnutí výslovně potvrdil, že prodlení žalobce nastalo ve vztahu k platbám jednotlivých faktur vždy v den následující po splatnosti těchto faktur.
40. Městský soud v Praze neshledal v nyní řešené věci důvodu se od takto vysloveného právního názoru jakkoli odchylovat. Žalobce ostatně v rámci prvního okruhu žalobních bodů netvrdil žádné konkrétní důvody, jimiž by závěry vyslovené v Rozsudku NSS recipované Městským soudem v Praze v Rozsudku MS II. zpochybňoval, a omezil se toliko na vznášení námitek, které však již byly v předchozím průběhu správními soudy shledány nedůvodnými netvrdil žádné konkrétní důvody, pro které by takto správními soudy formulované závěry považoval za nesprávné a omezil se toliko na správními soudy dříve jednoznačně odmítnutý závěr, podle něhož se žalobce nemohl ocitnout s platbami v prodlení dříve než po nabytí právní moci resp. vykonatelnosti Prvostupňového rozhodnutí.
41. Za této situace Městský soud v Praze k žalobcem vzneseným námitkám pro větší stručnost v plném rozsahu odkazuje na závěry vyslovené k těmto otázkám v odůvodnění Rozsudku NSS a odůvodnění Rozsudku MS II. a uzavírá, že námitky žalobce nejsou důvodné.
42. Soud shrnuje, že právní (závazkový) vztah vznikající mezi operátory v souvislosti se službou přenositelnosti čísel je pojmově vztahem úplatným. Jak správní soudy zdůraznily ve svých dříve vydaných rozhodnutích v této věci, tento právní vztah vznikl nikoli dohodou operátorů, ale již kvalifikovanou žádostí zákazníka o přenos telefonního čísla, resp. zpracováním objednávky na přenesení tohoto čísla. Žalobci přitom nelze přisvědčit, že by závazkový vztah do nabytí vykonatelnosti prvostupňového rozhodnutí vůbec neexistoval, neboť tu chyběla dohoda stran o ceně služby, resp. její dostatečně určité

vymezení, a že by tedy platební povinnost žalobce byla konstitutivně stanovena až prvostupňovým rozhodnutím.

43. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku, v předmětném případě vznikl osobě zúčastněné na řízení nárok na odměnu za přenesení telefonních čísel již v důsledku výše specifikovaných okolností zakládajících vznik úplatného vztahu mezi operátory. Nebylo-li sporu o tom, že osoba zúčastněná na řízení byla povinna zajistit službu přenositelnosti telefonních čísel, není zřejmé, z jakého důvodu by do právní moci, resp. vykonatelnosti Prvostupňového rozhodnutí nebyla dána povinnost žalobce poskytnout za tuto službu odpovídající peněžité protiplnění.
44. Prvostupňovým rozhodnutím tedy byla výše této úplaty náležející osobě zúčastněné na řízení, která se stala mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení spornou, toliko deklaratorně specifikována. V nyní posuzované věci je dle NSS třeba akcentovat kompenzační funkci úroku z prodlení: bylo-li zřejmé, že v souvislosti s poskytováním služby přenosu telefonních čísel rovněž existovala platební povinnost, není možné akceptovat, aby vědomá rezignace na tuto povinnost byla bez jakéhokoli ekonomického důsledku pro strany závazku. Městský soud v Praze se zcela ztotožňuje se závěry vyslovenými v rozsudku NSS, podle nichž jistě nebylo úmyslem racionálního zákonodárce zajistit podmínky pro to, aby subjekty povinné poskytovat peněžité plnění za již poskytnuté služby byly ekonomicky motivovány dohodou o ceně za tuto službu, resp. vydání cenového rozhodnutí žalovaným, co nejvíce oddalovat (a zatěžovat tak ostatní subjekty neodůvodnitelnými náklady), čímž by se v důsledku inflace mohla snižovat reálná hodnota jejich peněžitého plnění. Takový postup by bylo lze považovat v podstatě za vynucené úvěrování.
45. Chtěl-li se tedy žalobce vyhnout sankčním důsledkům úroků z prodlení, mohl tak učinit (jak je ostatně zcela běžné ve vztazích soukromého, ale i veřejného práva) tím, že by zaplatil alespoň část osobou zúčastněnou na řízení požadované peněžité částky, která by dle jeho mínění odrážela zákonná pravidla pro určení ceny za služby přenositelnosti čísel (§ 55 odst. 2 zákona č. 127/2005 Sb.).
46. Městský soud v Praze znovu poukazuje na to, že žalobce setrval v podané žalobě v obecné rovině na svých předchozích procesních stanoviscích a nevznesl konkrétní argumenty, které by snad byly způsobilé vyvrátit relevanci závěrů, při jejichž vyslovení byl žalovaný vázán závazným právním názorem formulovaným správními soudy.
47. Soud zdůrazňuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
48. Za situace, kdy žalobce žádné jiné důvody pro jeho závěr o nesprávném posouzení otázky aplikace § 369 a § 369a obchodního zákoníku netvrdil, ani nenamítal např. jiný konkrétní okamžik počátku prodlení či jinak nebrojil proti použitému způsobu výpočtu výše úroků z prodlení, nemohl soud shledat jeho námitky důvodnými.
49. Přisvědčit pak soud nemohl ani námitkám vzneseným žalobcem v rámci **druhého žalobního bodu**, podle nichž Rada žalovaného v rozporu s § 36 odst. 3 ve spojení s § 86

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

odst. 2 správního řádu žalobce před vydáním napadeného rozhodnutí nevyzvala k vyjádření jeho stanoviska a k vyjádření se k podkladům rozhodnutí.

50. Správní soudy v minulosti opakovaně judikovaly, že smyslem ustanovení § 36 odst. 3 části věty před středníkem správního řádu, podle kterého „*nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí*“, je poskytnout účastníkům možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, jež byly ve správním řízení shromážděny. Materiálním předpokladem jeho užití je přitom podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů situace, kdy skutkový stav doznal změn, zejména byly provedeny zásadní důkazy, o nichž účastník řízení neví. Správní orgán druhého stupně má povinnost vyzvat účastníka řízení k seznámení se s podklady a případnému vyjádření se k podkladům pouze za předpokladu, že doplnil spisový materiál o další podklady, které jsou účastníku řízení neznámé a které mají relevantní vztah k posuzované věci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2004, čj. 7 As 40/2003 - 61, publ. pod 958/2006 Sb. NSS, jehož závěry lze dle konstantní rozhodovací praxe správních soudů aplikovat i na půdorysu správního řádu).
51. Předmětem dalšího řízení o rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí v důsledku vydání zrušujícího rozsudku MS II. bylo toliko nové posouzení rozhodných právních otázek, které byly mezi účastníky řízení sporné, a to při reflexi závazného právního názoru vysloveného správními soudy. Ze správního spisu přitom vyplynulo, že žalovaný neprovedl v řízení o rozkladu žádné důkazní prostředky ani žádné nové důkazní prostředky do správního spisu nedoplnil. Žalobce ostatně ani žádnou takovou konkrétní okolnost nenamítá; netvrdí, že by mu žalovaný upřel možnost seznámit se s konkrétním podkladem pro rozhodnutí, který by byl obstarán až v rámci řízení o opravném prostředku a který by byl žalobci neznámý.
52. Za této situace soudu nezbylo, než žalobní námitku poukazující na údajné porušení § 36 odst. 3 správního řádu v řízení o rozkladu odmítnout s tím, že z hlediska daného skutkového stavu by vyzvání žalobce k vyjádření se k podkladům rozhodnutí představovalo čistě formální úkon. Ani tato žalobní námitka tedy není důvodná
53. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
54. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení zásadně nemá právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 5 s. ř. s.; v tomto řízení přitom soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, s jejímž plněním by ji náklady mohly vzniknout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. června 2018

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu